

Дівчині-афінці

Джордж Гордон Байрон

Час в дорогу. Ждуть човни.
Мое серце поверни.
Або — ні. Лишило груди,—
Хай твоїм до решти буде,
Присягаюся: їй-бо,
Ζω? μου, σας αὔαπ?.[1]

О шовкові коси ці
На егейським вітерці,
Очі сарни, довгі вії,
Що цілують щік лелії,
Вами свідчуся: їй-бо,
Ζω? μου, σας αὔαп?.

В свідки любі губи зву,
Знані в снах і наяву,
Все, що нам повіли квіти,
Чому й слів нема на світі,
Пекло й рай чуттів,— їй-бо,
Ζω? μου, σας αὔαп?.

Вирушаю вже, дівча,
Згадуй, інколи б хоча.
Хоч пливу я до Стамбула,
Серце тут моє знебуле.
Як забудь тебе! Їй-бо,
Ζω? μου, σας αὔαп?.

Афіни, 1810

[1] Люблю тебе, моє життя (новогрецьк.).